

quay lại, tao nhìn đồng hồ thì đã gần đến giờ. Một lần chót, tao ở voa mây. À mây đừng lo. Tao đây cửa hầm, chỉ mấy phút sau là mây chết ngạt. Trên này có nút phun hơi độc. Tao sửa soạn bấm nút đây.

514 gào to lên. Nhưng chẳng ai trả lời. Nấp hầm được đây kín lại, nghe rầm một tiếng Đèn trong hầm tắt phụt. Đột nhiên 514 có cảm giác như bị chôn sống trong mồ.

Hắn rướn mình nhảy lên thật cao, hông niu lấy miệng hầm. Vô ích. Dầu hắn có phép phi thân cũng không thể đụng trần. Hụt chân, hắn ngã nhào xuống nền xi măng lạnh ngắt. Mắt cá chân bị treo, máu tuôn lên lóng nhưng hắn chẳng biết gì hết. Hắn không còn biết đau nữa. Hắn chỉ nghĩ đến, cách thoát khỏi nhà mồ ghê rợn.

Mùi hôi thối của đồng xương chưa rửa hết thịt từ các góc hầm bay lại, 514 oà lên khóc, Hắn khóc như đứa trẻ bị đòn. Hắn khóc một phần vì sợ chết — cái chết đến từ từ giữa bốn bức tường vô tri vô giác — phần khác vì đã bị đánh lừa quá dễ dàng.

514 không phải là kẻ mới bước chân vào nghề gián điệp. Trước kia hắn từng làm cho Phòng Nhì Pháp. Hắn đã lập mưu đưa nhiều nạn nhân vào chỗ chết. Ác quả ác báo, giờ đây đến lượt hắn đền tội. Toàn thân hắn run lên cầm cập. Gian hầm đang yên lặng bỗng vang dội tiếng khóc than

thảm thiết. Trước mặt hắn hiện ra một đoàn phụ nữ đội mũ trắng, choàng áo tang bằng vải xô, đi qua chầm chậm. mỗi người đều cầm dao nhọn trong tay, sửa soạn đâm vào da thịt hắn.

514 lấy hai tay bưng mắt lại. Nhưng một giọng nói gắt gỏng đập vào tai :

— Tao đây mà... Mày không nhận ra tiếng nói của tao ư ? Tao là thằng tài xế đại dột vừa bị mày hạ thủ. Tao đã hết lời van xin mày chỉ còn thiếu làm trâu ngựa nữa thôi mà mày vẫn giết. Tao chết đi nhưng hồn tao vẫn ở bên mày. Tao sẽ báo thù, và khi mày xuống âm ty tao sẽ phanh thây mày ra hàng trăm ngàn mảnh.

514 rú lên. Tiếng nói biến mất. Hắn mở choàng mắt. Đoàn phụ nữ đội mũ trắng cũng biến mất.

Gian hầm phảng phất mùi thơm lạ lùng. Mùi thơm này thoang thoảng như mùi cà rem hạnh nhân mà 514 thường ăn hàng ngày trong một tiệm sang trọng gần máy điều hòa không khí ở đường Tự Do, có cửa kính trong suốt, ngói trong tha hồ nhìn ra ngoài, và tha hồ thưởng thức những cặp đùi thườn thườn, những thân hình cân đối được phô bày, mỗi khi ngọn gió dĩ điểm từ bờ sông thổi lại làm áo dài bằng hàng mỏng dính sát lấy ngực.

Mùi thơm hạnh nhân trở nên hăng hắc. 514 hắt hơi một cái. Hắn cảm thấy mỗi một lạ thường. Lăn lộn trong ngành mật vụ đã lâu, hắn biết đó là hơi xi-a nuya. Người khỏi xi-a nuya thì khỏe như

voi cũng chỉ 10 giây đồng hồ là tắt thở.

514 cố nhịn thở nhưng hơi độc cứ từ từ len vào phổi. Hắn nằm sóng soài trên nền hầm. Bóng tối của tử thần che mờ hai mắt hắn.

Bên trên, bóng tối cũng bao phủ kín khu vườn. Người đàn ông cao cao, tóc bạc nửa đầu, lại nâng tay lên mắt coi giờ lần nữa. Hai tên vệ sĩ đã ra khỏi phòng tiếng chân khua vang trên nền gạch men trắng. Chờ từ phía trở yên tĩnh, chủ nhân mới thong thả đứng dậy, mở cửa qua sân, xuống bếp.

Từ nhà trên xuống bếp phải qua cái sân rộng, trồng toàn kỳ hoa dị thảo; mùi hương nhẹ nhẹ bay lên, quện trong hơi gió từ sân bay Tân sơn nhút thoải lại. Chủ nhân đẩy cửa nhà bếp. Bên trong, tối om.

Chủ nhân lắng hắng ba tiếng Đàng hắng xong, vỗ tay hai tiếng. Một tiếng nói khe khẽ từ trong tối vọng ra:

— Rim.bô. Ai đấy?

Chủ nhân đáp:

— Vét.len.

Điện trong nhà bếp được bật lên. Ngọn đèn 25 nến đã được che kín bằng vuông vải lớn nên ánh sáng chỉ tỏa ra mờ mờ đủ cho hai người nhận diện được nhau.

Người vừa mở đèn là một thanh niên tây

phương, căn cứ vào mũi lõ, mắt sáng xanh, mớ tóc hung và quần Hắc mặc sơ mi ngắn màu rượu chát, để lộ cánh tay đầy lông lá, Đàng ngồi, hắn đứng dậy, giọng lạnh lùng:

— Chào ông.

Chủ nhân nói:

— Hân hạnh được gặp ông. Tôi là Y.K.

— Còn tôi, tôi là Rimbô. Hắc ông chẳng lạ gì tôi có hàng trăm tên giả khác nhau, và tên hiện nay của tôi là Rimbô. Rimbô, tên anh chàng thi sĩ gàn dở và đồng tình luyện ái ngày xưa ấy mà!

Y.K. mỉm cười:

— Tôi đến đây không phải để bàn chuyện thơ phú với ông. Xin ông hiểu cho. Tôi đã chuẩn bị xong xuôi, chỉ còn đợi ông nữa thôi.

Rimbô cười theo:

— Theo tục lệ nước tôi, tục lệ mà ông biết rõ, mỗi lần liên kết thân thiện, người ta thường mở rượu xâm banh ăn mừng. Tôi đã mang sẵn một chai Mium thượng hạng, Nào, chúng ta cùng ly với nhau.

— Rất sung sướng được uống rượu với ông. Trong tương lai, tôi mong còn nhiều dịp uống xâm banh với ông nữa nhưng không phải lúc như đêm nay. Hắc ông đã hiểu rõ hoàn cảnh đặc biệt của tôi. Tôi đang đánh nước bài đầu cây, được ăn cả ngã về không.

— Dĩ nhiên, chúng tôi cũng vậy. Nếu ông

thất bại chúng tôi cũng phải cuốn gói đi khỏi xứ.

Rimbô mở chai rượu đáng điệu trình trọng không khác quán gia khách sạn trong bữa tiệc lớn. Hắn thông thả lấy khăn tay trắng lau cổ chai sạch bụi rồi giật nút nắp lên thật mạnh. Một tiếng bụp êm tay nổ lên, YK cảm thấy trong lòng vui vẻ. Hắn nhớ lại mấy chục năm trước, cũng một đêm như đêm nay, hắn mở nút xám banh đề mừng lễ hợp cẩn. Định mạng đã đưa hắn lên trường chính trị, nhưng đồng thời cũng đẩy hắn vào cảnh đau khổ ngấm ngấm.

Vợ hắn là người đàn bà tràn trề dục vọng. Nàng muốn cưới đầu, cưới cổ thiên hạ. Nàng lại muốn được yêu đảng hoàng. Dầu sao hắn cũng không còn cường tráng như hồi còn là sinh viên. Bất giác, hắn thở dài.

Rimbô sững sốt.

— Tại sao ông thở dài ?

Y.K đánh trống lảng :

— Không. Tôi hơi tức ngực. Có lẽ đêm qua thức khuya và đêm nay lại mất ngủ.

Chợt có tiếng chân người đi tới. Rimbô hỏi :

— Vệ sĩ của ông phải không ?

Y.K. đáp :

— Vâng nó là đứa thân tín nhất của tôi.

— Hắn ông chưa quên là theo điều khoản được thỏa thuận từ trước, tôi sẽ không mang ai

theo ngoài ông ra.

— Tôi không quên.

— Thế thì được. Nào chúng ta cùng đi.

326 lò đầu qua khung cửa lò mờ ánh đèn. Thấy người đàn ông mũi lõ, hắn chùn lại, bàn tay đặt lên khẩu súng lục dắt ở thắt lưng. YK khoát tay :

— Không, ông này là bạn thân của tao. Mày đã xử trí xong với nó chưa ?

326 ưỡng ngực, giọng tự đắc :

— Thừa rồi.

YK ra hiệu cho Rimbô. Đèn điện trong bếp phụt tắt. Ba người lặng lẽ ra sân. Gió thổi vù vù qua những tàu lá chuối ở góc biệt thự. Xa xa vẳng lại tiếng cú kêu ai oán.

Rimbô đi trước dẫn đường. Dáng đi thoăn thoắt của hắn chứng tỏ hắn thạo đi đêm, và được huấn luyện thuần thục để nhìn qua màn tối.

Rimbô rẽ những tàu lá chuối còn ướt mưa chiều, dạp qua một hàng rào thấp để sang biệt thự kế cận. Đi bộ không quen, YK vấp ngã nhiều lần. Rimbô huýt sáo miệng. Từ bóng tối vọt ra một con chó bẹt-giê to như con beo. Bẹt-giê màu nâu sẫm, lẫn với ban đêm nên không ai nhìn thấy. Con chó ngoe ngoảy đuôi, tỏ vẻ mừng rỡ. Điều đáng đề ý là nó không sủa lên tiếng nào tuy có người lạ.

YK nói với Rimbô :

— Mang chó theo có lẽ bất tiện.

Rimbô suyt :

— Im, đừng nói gì hết. Bọn chúng nghe được thì hồng bét.

Nghĩ đến mình có quyền hành rộng lớn mà bị kẻ lạ mặt ra lệnh bảo im, YK giận sôi lên. Nhưng hấn đành nén xuống.

Con chó lon ton chạy trước, ba người lủi lủi theo sau, Qua hết khu vườn rộng thênh thang. Ba người đến một xe cam nhông chở hàng đậu bên đường.

Rimbô mở phía sau cho hai thầy trò YK trèo lên rồi đóng lại. Quen với máy điều hòa không khí YK toát dầm mồ hôi. Hấn ngồi phịch xuống băng trong khi động cơ xe hơi chuyển mình nhẹ nhẹ. Trong lúc này, vợ hấn có bầu hiệu nông nổi cơ cực này không. Hấn tin là không. Chắc nàng đã thay bộ áo ngủ mới loại may riêng tại Ba Lê bằng voan mỏng đắt tiền, thêu kim tuyến và dội lên nước hoa thơm ngát trước giờ hò hẹn với người tình.

YK phải vịn chặt ghế xe cho khỏi ngã. Bàn tay run run máu nóng chạy rần rạt hai bên thái dương. Đã nhiều lần, hấn định hạ thủ vợ giữa lúc gian phu dâm phụ âu yếm nhau trên giường ấm cúng, có kẻ canh gác ở ngoài. Nhưng hấn không có can đảm. Mỗi khi nhìn vợ, hấn lại bị thôi miên bởi cái uốn éo quyến rũ của người đàn bà tượng trưng cho dâm thần.

Cam nhông phóng mỗi lúc một nhanh. Ra đến ngoại ô Rimbô dừng lại trước trạm gác. Ánh đèn sang quắc chiếu qua kẻ hở vào chỗ YK ngồi. YK thụp xuống để tránh tia sáng. Có tiếng người hỏi :

— Yêu cầu ông trình giấy tờ.

Rimbô nói to :

— Các ông không nhìn thấy bảng số xe ư ?

Tiếng đáp :

— Có, Xe ông là của ngoại giao đoàn. Nhưng ít ra ông cũng phải có giấy tờ chứng minh cần thiết. Thường ngày thì không có sự chặn xét gắt gao như thế này. Chúng tôi vừa được lệnh tăng gia kiểm soát từ hồi tối.

Ngồi trong cam nhông, YK mím chặt môi khỏi thốt ra một tiếng nguyên rủa. Căn cứ vào sự phòng vệ cẩn mật này, kh ng khéo kế hoạch của hấn đã bại lộ. Bờ hơi toát ra dầm dìa. Bàn tay hấn run lên cầm cập. Bệnh thần kinh ngày nọ đã trở lại dẫn vật cơ thể hấn. Bên ngoài tiếng Rimbô hạ thấp :

— Các ông đã bằng lòng chưa ?

Cam nhông lại rờ máy. YK thở dài nhẹ nhẹ. Từ này đến giờ 326 ngồi thu hình trong góc xe, giường cặp mắt, nửa ngạc nhiên nửa bức bối, nhìn chủ nhân. YK mỉm cười với hấn :

— Mệt không ?

326 cười hềnh hếch :

— Thưa, co chỉ lo cho ông thôi. Cái thẳng mũi lở lại xe có bộ mặt kêu căng dằng dết quá.

Khi nào xong việc nếu ông cho phép con sẽ tặng hẳn một nhát dao vào bụng.

YK, giọng an ủi :

— Máy đừng ngại. Tao sẽ thưởng mày một số tiền lớn. Máy là đứa trung thành với tao nhất. Máy biết vì sao đêm nay mình phải ngồi trong chiếc cam nhông bần thiêu này không ?

326 đáp :

— Thưa ông, con không biết Vả lại, con không dám biết những việc ông làm. Con chỉ biết đi theo ông và bảo vệ tính mạng cho ông ông mà thôi. Nếu cần chết để cứu ông, con không dám từ.

YK hơi cảm động khi nghe 326 nói. Nhưng về cảm động chỉ thoáng qua trong giây phút trên khuôn mặt bằng sắt. Hấn rít hơi thuốc lá thơm rồi hỏi :

— Á, máy làm với tao đã lâu mà tao quên hỏi tên thật của máy. Máy có mấy con rồi. 326 ?

Đến lượt 326 giạt mình. Hấn trở mắt nhìn chủ. Thoạt tiên hấn tưởng chủ nói đùa. Đến khi thấy thái độ nghiêm nghị của chủ, hấn mới đáp :

— Thưa, con theo ông từ hồi ông còn ở Hànội ông quên rồi sao ?

YK bàng hoàng như vừa tỉnh mộng. Lời nói của tên vệ sĩ lời hấn trở về thực tại chua chát. Hấn mãi nghĩ đến công việc sắp làm mà quên hẳn cả tên thật, và tình trạng gia đình của tên bần cận được hấn tin cậy nhất.

Cam nhông phóng nhanh trên con đường đất gồ ghề. Rimbô đã bỏ đường nhựa từ rầy. Hai ngọn đèn pha lớn. Quét sáng đêm tối, đã tắt ngúm. Rimbô đeo ống nhòm hồng ngoại tuyền lên mắt. Phía trước là con đường nhỏ ngoằn ngoèo và những cách đồng rộng bát ngát. Rimbô đã thuộc lòng từng chỗ quẹo, từng góc đại thụ ngất ngưởng giữa những thửa ruộng khô nước chạy dài đến tận chân trời sấm xịt. Rimbô là một nhà trồng tía mà tổ tiên lập nghiệp tại Việt Nam từ bao năm trước. Hấn không phải người lai nhưng nói tiếng Việt rất sõi. Tuy nhiên, hấn không dùng tiếng Việt với YK, con người quan trọng mà hấn được lệnh tiếp xúc và mang đến địa điểm đã định.

Nghề trồng tía đem lại cho hấn hàng năm một lợi ước tức không lỗ. Nhưng cái nghề thứ hai giúp hấn làm giàu nhiều hơn, và dễ hơn. Đó là nghề gián điệp. Góc chân Rimbô đã lê khắp nơi, và hằng trăm bản phúc trình tường tận của hấn đã được gửi về Trung ương. Và Trung ương đã giao cho hấn trọng trách móc nối với YK, con người bị vây tứ phía, ít hy vọng thoát khỏi Saigon.

— Còn một cây số nữa thì đến một ấp chiến lược. Rimbô cho cam nhông chạy chậm lại. Đường mỗi lúc một gồ ghề thêm, khiến người ngồi trong xe bị xô đẩy vào nhau. Tàn thuốc lá cháy dở rớt xuống quần YK làm thủng một mãng lớn.

Rimbô bót tốc độ thêm nữa. Cam nhông chạy

sổ một, tiếng xe hơi rú lên thảm thiết như con heo bị thọc huyết. Đến khúc rẽ, bên đông ra lớn, lù lù như ngôi mộ cổ. Rimbô thẳng lại, va dốt thuốc là chờ đợi.

Từ băng sau, YK hỏi vọng :

— Gì thế, ông Rimbô ?

— Rimbô đáp : .

— Phiên ông kiên nhẫn đợi một lát nữa. Sắp sửa đến nơi.

Bên đường có tiếng động, Thoáng qua màn sương, một bóng người đen sì từ dưới ruộng hiện lên, rồi đèn bấm lóc lên ra hiện, hai ngấn, một dài. Rimbô mở đèn cốt bên trái, rồi tắt, rồi mở, cả thảy hai lần như thế.

Bóng đen từ từ tiến về phía cam nhông. Đến chỗ Rimbô ngồi, bóng đen dừng lại Rimbô cất tiếng :

— *Bình minh* phải không ?

Bóng đen trả lời :

— Phải. Còn ông chắc ông là *mùa thu* ?

Rimbô cười thầm. Thành cha nào đặt mặt hiệu liên lạc đêm nay phải là kẻ có tâm hồn thi sĩ. Rimbô ném mẩu thuốc cháy dở xuống ruộng.

— Bớ tri xong chưa ? Tôi đã mang hàng khách đến đây.

Bóng đen đáp:

— Các ông đến muộn quá. Nếu chậm nữa giờ nữa là chúng tôi phải rút đi. Yêu cầu các

ông chờ ở đây, sẽ có người dẫn địa điểm.

Rimbô lại hỏi, giọng lo lắng:

— Tại sao đợi như thế ?

Bóng đen đáp:

— Hành quân đang diễn ra ở làng bên.

Ngồi trong cam nhông, YK bàng hoàng.

Trước khi khởi hành, hần đã nghiên cứu lộ trình hết sức cẩn thận, được biết trong vùng này không có cuộc hành quân nào, dẫu lớn hay nhỏ. Nỗi âu lo bưng dây trong lòng hần. Có lẽ phe ông Hoàng đã phăng ra kế hoạch ghê gớm mà hần cố tình giấu kín.

Ở ngoài, cuộc đối thoại giữa Rimbô và bóng đen lại tiếp tục. bóng đen hỏi

— Cấp trên hiện rất băn khoăn về cuộc hành quân này. Vì trong bức điện tin, ông đã cam kết là chúng tôi được di chuyển tự do đêm nay.

Rimbô cầu nhau:

— Riêng tôi, tôi cũng bức mình lắm. Nhưng tôi tin đây chỉ là cuộc lục soát của bộ đội địa phương. À có cuộc hành quân tại sao không nghe tiếng súng ?

Trong cam nhông, YK cũng tự đặt câu hỏi tương tự. Nhưng bóng đen đã cười xòa:

— Ông ngây thơ quá. Đây không phải hành quân thông thường mà là một vụ biệt kích tình báo. Binh sĩ được thả dù, hoặc hạ bằng

trực thăng, để sửa soạn một cuộc tấn công học hậu.

Bóng đen vừa dứt lời thì tiếng đại bác nổ ầm. Rimbô lấm bầm :

— Chà, lại một ché 155 rồi.

Bóng đen cúi nhìn đồng hồ dạ quang trên cổ tay :

— Ông nói đúng. Đây là tiếng một ché 155 ly. Tiếng nổ hơi to vì giàn trọng pháo đóng cách đây hơn 2 cây số về hướng nam. Chúng tôi đã bố trí chỗ giấu xe hơi cho các ông. Bây giờ ông cho máy chạy. Tôi sẽ cùng đi với ông. Và xin ông đừng mở đèn pha.

Chiếc cam-nhông lắc lư một hồi trên con đường gỗ ghe, và đậu lại giữa tiếng nổ đại bác xe màn im lặng đêm khuya của đồng nội.

Bóng đen ra lệnh đồng đặc :

— Yêu cầu xuống xe.

326 nhảy xuống trước, YK hụt chân, suýt té nhào. Đôi giày da còn mới YK lại lười đi bộ nên chân đứng không vững, phải dựa vào vai Rimbô Rimbô pha trò :

— Đêm nay, giá bà nhà cùng đi thì hay biết mấy ?

YK không bằng lòng cho ai nói đùa như thế. Hấn quắc mắt, giọng giận dữ :

— Xin ông đừng quên địa vị của tôi không cho phép cợt nhả.

Rimbô mỉm cười.

— Ông hay ghen quá !

Hay ghen ? Lần đầu người ta đoán đúng tâm can hấn ! Đúng vậy, hấn là gã đàn ông hay ghen. ghen nhưng chỉ âm thầm bộc lộ sự bức bối. Hấn định mắng át Rimbô, nhưng không hiểu sao tiếng nói của hấn lại bị mắc trong cuống họng.

326 ngẩn tò te không hiểu gì hết vì cuộc đàm thoại diễn ra bằng ngoại ngữ. Hấn đang hăm hở bước nhanh, bỗng một bàn tay cứng như sắt chặn lại. Hấn quát lên :

— Làm gì thế ?

Bóng đen ôn tồn :

— Yêu cầu cho mượn khẩu súng.

326 phản đối :

— Tôi là vệ sĩ đặc biệt. Tôi có nhiệm vụ đeo khi giới để hộ vệ. Ông không có quyền tước.

Bóng đen thần nhiên :

— Từ phút này trở đi, chúng tôi chịu trách nhiệm về an ninh cho các ông. Nếu ông từ chối, miễn cưỡng tôi sẽ phải dùng sức mạnh.

YK xen vào :

326, đưa cho người ta.

Ngoan ngoãn, 326 cởi bao da, đưa khẩu súng lục đầy đạn cho ông đen đi kèm. Cam nhông đậu dưới cây đại thụ cành lá xum xuê. Một toán người vội vã lấy cảnh ta dấy lên

trên Bóng đen bấm lên hiệu dẫn đường. Đoàn người đi xuyên qua thửa ruộng mới tát nước. Mùi mạ thơm thơm xông lên. Tiếng một ché im bật. Quang cảnh lại chìm vào yên lặng, sự yên lặng rùng rợn.

Bóng đen hướng đạo đến lũy tre sau lang thì dừng lại. Hấn dặn Rimbo:

— Đây là vùng do chúng tôi kiểm soát Các ông đừng ngại gì cả.

Tiếng chó sủa ran. YK bước nhanh tiếng giày không át nổi tiếng trống ngực đập thình thịch.

YK không nhớ là đã đi được bao xa. Hấn chỉ mang máng là đi xuyên qua hai lán đã ngã sài, sau cùng mới đến một ruộng mía, gió thổi soàn soạt. Bóng đen chỉ giày nha sừng sững trước mắt.

— Sắp đến rồi

Giây nhà nằm trong lổn diền trồng mía. Chỉ những ngôi nhà quét vôi trắng hiện lơ lơ mờ trong bóng tối. Rimbo bảo YK:

— Đây là chỗ ép mía làm đường. Sân bay ở phía sau.

326 vênh tai nghe. Từ tối đến giờ, hấn đi từ kinh ngạc này qua kinh ngạc khác. Hấn đã phỏng đoán có việc khác thường, nhưng không ngờ lại khác thường đến thế. Đêm nào chủ nhân cũng ngủ dưới hầm xi măng cốt sắt, bốn lớn ném trúng vị trí

sụp lỏ. Đây là lần đầu chủ nhân vi hành một mình ra khỏi thủ đô.

326 đã lưu ý đến nét mặt ưu tư của chủ nhân trong những ngày qua. Nhiều khi chủ nhân ngồi lặng hàng giờ trước đồng hồ sơ mật, trán cau lại, cặp mắt nhìn lơ đãng lên trần nhà, như đang tìm đáp số cho bài toán khó. Một trong các trở ngại đối với chủ nhân là ông Hoàng.

Trước khi làm vệ sĩ cho chủ nhân, 326 từng qua phòng tuyển dụng của sở Giám điệp mà ông Hoàng là tổng giám đốc. Hấn đã run bắn người khi chạm phải nhỡn tuyến sáng quắc của ông già lù khù, mặc bộ com-lê cũ kỹ, trầm ngâm bên đồng tàn xi-gà Ha-van. Từ luồng mắt ấy toát ra một quyền hành phi thường bắt mọi người phải kính sợ Ông Hoàng đã ra mặt chống lại chủ nhân. Và để tỏ rõ thái độ, ông Hoàng đã rút vào vòng bí mật. Giờ đây không biết ông Hoàng và bộ tham mưu xuất quỷ nhập thần của ông trú ngụ ở đâu. Chủ nhân phải ra tay thật nhanh nếu không sẽ rơi vào móng vuốt của lão già đa mưu túc kế.

Một tiếng cú kêu từ trong bụi rậm vọng ra.

Bóng đen dẫn đường dừng lại. Hấn cũng giả tiếng cú kêu đáp lại. Một bóng đen khác chạy đến:

— Mời các bạn đi ngay, kéo không kịp.

Mọi người chạy ra sân bay. Đó là cái sân lớn trắng xi măng dùng để phơi bã mía và thóc trong đồn điền. Nhân tiện người ta dùng nó làm sân bay

phi cơ nhỏ đưa hành khách lên lút qua biên giới.

Trời tối om nên YK không thấy rõ màu sắc phi cơ. Hắn chỉ biết đó là một phi cơ nhỏ, có thể chở được ba, bốn hành khách, tương tự như chiếc Cessna, cánh vải, của Hãng không Air-Vietnam.

Rimbô nhường YK lên trước. YK dựa lưng vào ghế, miệng khô đắng vì chưa được hút thuốc lá. Bóng đèn hương đạo cũng lên phi cơ. Dưới ánh sáng gián tiếp của phòng hoa tiêu, 326 nhận ra nét mặt dữ tợn của người dân đường. Với lòng mày nhíu vào nhau, hàm răng thừa, một bên má có một vết sẹo dài, có lẽ là vết dao chém.

Người ấy quay lại nhìn, 326 sờn ốc, tảng lờ ngó ra ngoài. 2 phút sau, phi cơ cất cánh thật êm. Hành khách không ai nói với ai một lời. YK đắm mình trong sự suy nghĩ vô biên, tàn thuốc lại rơi vào quần làm cháy thêm mảng nữa. Cách đây không lâu, hắn ra nước ngoài và trong một đêm hắn đã hút thuốc cháy gần hết cái quần tè-ry-len may tại Ba Lê. Nguyên do ả hầu rượu đa tình bám riết lấy hắn, và nhất là cái cặp da dày cộm giấy bạc đô la một trăm. Nàng hút thuốc liên tiếp, vừa hút vừa châm vào ống quần hắn cho cháy. Và hệ quần hắn cháy là nàng cười nắc nẻ, bộ ngực đồ sộ của nàng cọ sát vào người hắn, gây cho hắn những cảm giác không đời nào quên được.

Thời kỳ vui thú ấy đã qua. Không biết hắn có diệt nỗi pue ông Hoàng nay không, nếu được hắn

sẽ có dịp trở lại Hồng Kông. Đông kinh, Ba Lê, chui vào các hộp đêm thoát y vũ, đùa nghịch với những ả hầu non trắng nõn nà, cạnh bàn đèn dầu lạc và gói thuốc phiện trắng.

YK sức nhớ đến gói bạch phiến cất trong túi áo. Hắn nghiện cơm đen đã lâu, hắn đa mang thêm bạch phiến trong một chuyến ghé thăm Hồng-kông. Chẳng vì hút thuốc phiện đen có mùi thơm, sợ cảnh sát Cảng thơm quấy rối, hắn bèn làm bạn thù với nàng tiên trắng. Hắn không ngờ rằng nàng tiên trắng bắt nghiện nhanh hơn nàng tiên nâu,

Hít phiện trắng lại giản dị hơn, khỏi cần mâm đèn dầu lạc, khỏi cần kiêu nữ nằm tiêm, khỏi cần hãm thuốc với chè xanh và bánh ngọt, mà chỉ cần một miếng thuốc mỏng, một cây đèn cầy và một ống tre nhỏ hoặc tờ giấy cuộn tròn như cái dĩa. Lấy mấy hạt bạch phiến trộn với thuốc ngủ tán nhỏ, bất cứ loại thuốc ngủ nào bán trong tiệm áo được đều dùng được, đặt trên miếng kềm, đốt đèn cầy bên dưới, hơi khói ma túy sẽ từ đồng bột bốc lên, dân ghiền ghé ống tre trên khói và hít vào mũi. YK học được phương pháp hít bạch phiến này ở Hồng Kông, được mệnh danh một cách văn vẻ là « phương pháp đuổi rồng ». Phương pháp « thổi kèn » còn giản dị hơn nữa song ít thông dụng : dân ghiền dùng vỏ bao diêm mở rộng ra, quây đ ng bột bốc khói lại rồi há lớn miệng hít vào. Phương pháp thứ ba « bắn súng cao xạ » là

nhét hột bạch-phiến vào đầu điều thuốc lá rồi nằm ngửa châm lửa hút.

Một giáo sư khoa học đã chế biểu YK một dụng cụ hút bạch phiến tiện lợi. Bề ngoài nó giống cái quạt máy Rôn-sơn dựng ga, bằng vàng khối 18 cara. Hột bạch-phiến được bỏ vào cái ống nhỏ dưới đáy, bật lửa thì thuốc được đốt bốc khói, mở nắp quạt máy ra là khói thơm luồn vào mũi miệng.

Trong người YK còn một gói giấy khác, cũng đựng bột trắng song lại là bột xi-a nuya rôn sô-tô-rieh-nin một loại thuốc độc vô cùng linh nghiệm. Chỉ nhấp tí bột vào đầu lưỡi là toàn thân co rúm, buồn phờn ngừng làm việc, nạn nhân sẽ chết vì ngạt thở. YK mang thứ bột nguy hiểm này trong mình vì 2 lý do: thứ nhất, để ám hại kẻ thù. YK không giỏi võ. Hắn bắn rất tãi, nhưng bắn voi trong rừng không giống bắn người. Muốn hạ kẻ thù không cần dùng atêmi hoặc đạn chì, phải có độc được. Hắn chỉ cần mời đối phương uống hợp nước, gậy vào một tí bột không mùi vị, thế là xong. Thứ hai, biết đâu hắn sẽ phải dùng độc được để kết liễu cuộc đời, nếu thất bại trong ván bài « *thấu cây* ».

YK nhõn nụ cười khoái trá. Hắn vững tin vào thắng lợi. Xuyên qua màn tối, Rimbô thoáng gặp cái cười ngạo nghễ của YK.

— Ông cười gì thế ?

YK nhún vai :

— Không, tôi cười lão Hoàng. Ha, ha, nếu lão

biết tôi đã đi khỏi Saigon thì sẽ tức uất và học máu 3 lần như Chu Du mà chết

Rimbô đã sống những ngày niên thiếu ở Trung hoa, nói giỏi, đọc giỏi tiếng Tàu nên không lạ gì đò đốc Chu Du trong truyện Tam Quốc. Tuy vậy Rimbô không cười theo. Phi cơ xà thấp xuống sát ngọn tre, YK nghe rõ cả tiếng chó sủa từ làng xóm bên dưới vọng lên.

Hắn tỏ vẻ băn khoăn :

— Bay thấp như thế này chỉ một bằng tiêu liền là hết đời..

Giờ đây Rimbô mới cười :

— Ô, chúng mình đã ra đến khu vực an toàn.

Máy bay xuống thấp thêm nữa. Nhìn đồng hồ dạ quang, Rimbô gật gù :

— Đến rồi đấy.

Qua khung cửa, YK thấy bên dưới nhiều tia đèn bấp chiếu lên kết téo thành hình chữ V. Giữa rừng cây đen sì đột ngột hiện ra một vết trắng dài óng a óng ánh. YK chợt hiểu. Người ta đã trét sơn lân tinh lên một tấm vải, trải dài trên mặt đất để làm phi đạo cho máy bay đáp xuống.

Phi cơ chấm đất, êm như ru. Chạy một quãng ngắn nữa, phi cơ ngừng lại. Một chiếc xe dip sòng sọc từ bóng tối vụt ra, thẳng lại kèn kẹt. Một người đàn ông gầy guộc, khẳng khiu, nghiêng đầu chào Rimbô và nói lí nhí một tràng tiếng Pháp. Rimbô không giới thiệu YK và gã đàn ông lạ cũng làm bộ